

VEĽKÉ JUBILEUM 2000

V SLUŽBE DOBROVOL'NÍKA JUBILEA

(21. 8. – 13. 9. 2000 Rím)

Kto bol v tomto Jubilejnom roku v Ríme, mohol si všimnúť ľudí rôznych vekových kategórií oblečených v modrých vestičkách pomáhať pútnikom v ich potrebách. Od 21.8. do 13.9. som dostala spolu s mojou sestrou príležitosť obliekať modrú vestičku dobrovoľníka Jubilea aj ja.

*Volontari del Giubileo –
- dobrovoľníci Jubilejného r. 2000*

Dobrovoľnícka služba bola zriadená *Centrálnym výborom pre Veľké Jubileum* po čas trvania Jubilejného roka. Poslaním dobrovoľníka je byť „všadeprítomným“ pomocníkom pútnika Jubilea. Preto aj naša služba sa odohrávala najčastejšie pri rímskych bazilikách a pútnických miestach. Som hrdá na naše Slovensko, že na tak významnú prácu dokázalo poskytnúť 103 oduševnených prevažne mladých ľudí¹, ktorí sa v službe Cirkvi striedali nepravidelne počas celého Jubilejného roka. Všetci čo sme tam v lete boli, snažili sme sa dôstojne reprezentovať našu vlasť. Svedčiť o našej viere.

DOBROVOL'NÍK = DVAKRÁT PÚTNIK

Čo nám dala táto služba? Predovšetkým ďakujem Pánovi za to, že som bola do tejto služby (spolu s mojou sestrou) vybratá. Mohli sme tak aj my svojimi danosťami aspoň troška napomôcť k hladkejšiemu chodu Jubilea v prospech všetkých tých, ktorým sme v Ríme pomohli, pre dobro celej Cirkvi. Bol to náš celkom konkrétny príspevok Jubilejnému roku. Až teraz môžem povedať, že som ho precítila naplno, dynamicky. Iné je prežívať Jubilejný rok tu na Slovensku viac-menej stereotypne, ďaleko od víru jubilejných slávností a celkom iné byť v ich strede – v srdci a priamo sa podieľať na ich chode. Túto výnimočnú atmosféru sme vychutnávali plnými dúškami. Nie nadarmo sa hovorí, že dobrovoľník je vlastne dvakrát pútnik. Najprv pútnikom slúži, potom putuje sám. Hoci nás to stálo mnoho síl a obiet, pre nás bolo určite dôležitejšie vykonať si po práci duchovnú púť ako ísť vyhľadávať lacnú zábavu či turistiku. Spomínam si napríklad na službu na medzinárodnom letisku², ktoré je od

¹ Kdesi som čítala, že dobrovoľníkov cez celý Jubilejný rok bolo spolu 9000.

² Letisko *Fiumicino*

Ríma značne vzdialené. Keď sme chceli získať jubilejné odpustky, museli sme po službe putovať ešte do Vatikánu komplikovanou dopravou (asi 2 hod. cesty), aby sme ich mohli získať. Cestovanie išlo to na úkor nášho voľného času, ktorý sme mohli využiť aj „lepšie“. Ale vyplňať ho práve takto bolo pre nás prirodzené.

SLADKO UNAVUJÚCA PESTRÁ SLUŽBA

Mnohí si myslia, že naša služba bola lacná turistika či dobrá dovolenka. No nie je to celkom tak. Nebola to vždy „prechádzka ružovou záhradou“, ale aj práca psychicky i fyzicky unavujúca. Denne sme bojovali s horúčavami (do 40 °C), zhonom, nepochopením predovšetkým svetských turistov. Spali sme 5-6 hodín denne, každý deň sme museli zdolávať úmorné cestovanie (bývali sme na predmestí Ríma), inokedy monotónnu prácu na jednom a tom istom mieste, odpovedať na rovnaké otázky každému osobne... Denne sme poskytovali pútnikom rady o svätých omšiach, spovediach, rozdávali letáky a noviny, ukladali stoličky na liturgické slávnosti, vyberali

milodary, slúžili vozičkárom, vytvárali koridory počas slávnostných procesií, fotografovali turistov. Večer, keď sa zatvárala Bazilika sv. Petra, „vyháňali“ sme z nej modliacich sa (čo nebolo pre nás príjemné)... Dokonca som raz počas večernej jubilejnej modlitby v predvečer beatifikácie piatich mužov viery³ držala fakľu (na obrázku vpravo). Keby som sa mala späťne obzrieť

za našou prácou, môžem smelo povedať, že sme vykonali kus užitočnej dobrej roboty.

OBZRETIE SA ZA PÚTNIKMI

A čo samotní pútnici? Pekné spomienky mám na službu v Bazilike Santa Maria Maggiore. Nebolo tam toľko Číňanov ani Albáncov, ktorí, zdalo sa, zneužívali Jubilejný rok pre svoje ekonomické ciele. Denne sme vidávali mnoho pútnických skupín, ktoré úprimne putovali, prehľbovali svoju vieru. Bolo ich viac ako tých turistických. Líšili sa svojim programom. Počas cesty nefotili každú maličkosť. Keď prechádzala pútnická skupina Námestím sv. Petra už z diaľky bolo možné počuť kresťanské piesne či modlitby, pozorovať ich zdravú oduševnenosť. Svoju vieru demonštrovali tak navonok tým najkrajším spôsobom. Pred Svätou bránou svorne pokľakli a zbožne ju pobožkali. Ako žalostne potom vyzneli tí, ktorí do Baziliky prišli v plážovom oblečení (a mali sme s nimi potom mnohé opletačky), pred bohostánkom vôbec nepokľakli, neprežehnali sa. Prvé čo bolo, skúmali, čo by sa dalo odfotografovať, nakamerovať. Rušilo to.

Najkrajšie zážitky sme mali vždy vtedy, keď sme stretli slovenskú skupinu. Bolo nádherné, keď sme napríklad počas služby v Bazilike sv. Pavla za hradbami začuli *Zdravas, Mária* alebo po takmer mesiaci v posledný deň pobytu mohli sa zúčastniť slovenskej svätej omše v tej istej bazilike so skupinou z Popradu. Slováci ani tentoraz nesklamali. Denne mávali našim dvojkrížom na rôznych miestach a vynucovali si pozornosť mnohých. Vydávali

³ Medzi blahorečenými (bolo to 3. septembra) boli dvaja pápeži: Pius IX. a Ján XXIII.

krásne svedectvo o živej viere nášho národa. Pekný zážitok sme mali v sobotu 26. 8., keď sme tri Slovenky boli na medzinárodnej mládežníckej svätej omši, kde moja sestra čítala jednu z prosieb v slovenčine.

NEČAKANÁ SVÄTÁ OMŠA, PEREKVAPIVÉ STRETNUTIE

Boli to vskutku intenzívne dni, od rána do večera sa čosi dialo. Za všetko poviem dva zážitky, aby ste si utvorili predstavu, ako to denno-denne prekvapivo vyzeralo.

Po službe na jednom z rímskych námestí vybrali sme sa na púť do Baziliky sv. Klimenta, pomodliť sa k hrobu sv. Cyrila a získať jubilejné odpustky. (Ako dobrovoľníci bol nám všade umožnený prístup zdarma, zdarma sme mali aj dopravu, metro a iné služby, nevyhnutné zase k našej službe.) Cestou do Baziliky sme rozmýšľali, kde pôjdeme dnes na svätú omšu. Kráčajúc smerom k cieľu, ocitli sme sa pred akýmsi kostolíkom. „Prečo teda nevstúpiť“?, prebleslo nám hlavou. Kňaz, pri oltári sám, práve nahlas začínal: „*Nel nome del Padre...*“ („*V mene Otca...*“) Poobzerali sme sa dookola, ale nik mu neodpovedal, na svätú omšu okrem jednej osoby nik neprišiel. Hodili sme so sestrou pohľad na seba a jednohlasne nahlas odpovedali: „*Amen.*“ Kňaz sa zháčil, ale po chvíli pochopil. Vzájomne sme si prikývli. Svätá omša mala taliansko-slovenské repliky. Sprevádzaná bola ľahkými úsmevmi ☺, na konci so vzájomným predstavením sa a poďakovaním.☺

Po svätej omši šli sme obedovať do neďalekej pizzerie. S pizzou v ruke, oblečené ešte vždy v „modrej vestičke dobrovoľníka“ (dobrovoľník po službe nemal chodiť v služobnom!), sadáme na lavičku pred Bazilikou sv. Klimenta. Spoza rohu sa naraz vyrojila skupina pútnikov, hlasnou diskutujúca v slovenčine. Boli to pútnici v čele s vdp. Matejom Babčákom, našim prešovským dekanom. Len čo sa stretli naše pohľady, všetci traja sme mimovoľne začali kývať hlavami sprava do ľava: „*To nie je možné*“, čítali sme si z prekvapivých očí a usmievavých pier...

NA ČO SA V RÍME POČAS JUBILEA ZAMERAŤ?

A čo odporúčam pútnikom, ktorí sa do Ríma ešte len chystajú? Veľmi duchovne podnetná je slávnostná Jubilejná svätá omša v Bazilike sv. Petra o 17:00 hod. každý deň okrem nedele v latinskom jazyku alebo Jubilejná modlitba konaná na Námestí sv. Petra každý večer v letnom čase od 19:30 h. spojená s požehnaním Svätého Otca prostredníctvom Vatikánskeho rozhlasu. Taktiež je v Bazilike denne vyložená Sviatosť Oltárna v poludňajších hodinách.

Chcela by som upozorniť na pútnikmi, žiaľ, často obchádzané (asi málo známe), nádherné mariánske pútnické miesto *Divino Amore* neďaleko Ríma spojené s milostivým božkaním kríža po svätej omši. Hlavne nové Sanktuárium (Svätýňa) stojí za pozornosť svojim atypickým architektonickým riešením interiéru.

Sanktuárium Divino Amore dokončené roku 1999

Pútnik môže navštíviť okrem štyroch hlavných rímskych bazilík aj iné rímske pútnické chrámy, ako napr. *San Croce in Gerusalemme* so vzácnymi relikviami, *San Lorenzo fuori le mura* a katakomby – hroby prvých kresťanov a niektorých mučeníkov. V Ríme je ich niekoľko. Najkrajšie a najnavštevovanejšie sú katakomby sv. Kalixa.

V každom prípade by som chcela povzbudiť všetkých ktorí z akejkoľvek príčiny neputujú, aby si to rozmysleli. Oplatí sa to. Hlavne v tomto Milostivom roku sa nám núka vynikajúca príležitosť obnoviť sa duchovne, návštevou svätých miest. Púť má dnes osobitný význam, je to viacnásobná investícia.

BYŤ DOBROVOLNÍKOM = VEĽKÝ DAR

A ako celkovo zhodnotiť našu službu? Aj napriek mnohých problémom, ktoré sme ako dobrovoľníci zakusovali, nikdy neolutujeme tento náš životný krok. Uvedomujem si, že nebyť tejto možnosti asi sotva by sme sa zúčastnili

Jeden z darov Jubilejného Roka: otvorená Svätá brána. Na obrázku Martina pri prvom prekončení.

beatifikácie piatich mužov viery a Jubilea univerzít, nemohli by sme denne prechádzať Svätou bránou, prezrieť si priestory Vatikánskeho rádia a hovoriť doň naživo, modliť sa spoločne so spolubývajúcimi svätý ruženec v štyroch rečiach, vídavať pápeža z bezprostrednej blízkosti a slúžiť mu...⁴

Je naozaj veľká milosť, že zo štyroch nediel, ktoré sme prežili v Ríme, boli tri celebrowané Najvyšším pastierom Cirkvi. Pobyt v Ríme predčil naše očakávania vo všetkých smeroch. Hodnotím ho ako veľmi pozitívny, ako veľký prínos predovšetkým pre nás osobne, pre okolie v ktorom žijeme i pre celé Slovensko, za ktoré sme denne prinášali obety a modlili sa. Naozaj Milostivý Rok. Rok Božej milosti, ktorá sa v hojnej miere vyliala na nás.

Ivana Krajčíková so sestrou Martinou

Foto: internet, Martina Krajčíková, Ivana Krajčíková

(Uverejnené v **inFormačnom liste** farnosti Sv. Mikuláša
v Prešove; r. 2000, č. 24 a 25; upravené)

⁴ Svätý Otec Ján Pavol II. počas Jubilejného Roka viac krát vo svojich príhovoroch pripomenul, že „modrí dobrovoľníci“ sú teraz jeho najbližší spolupracovníci. ☺